

muusikatüüfi, mille üldistatele hääletele ta „Porco primo Porco secundo“ jne. (esimene ſiga, teine ſiga jne.) nimeks pannud, eestkavas. Kapellmeister Papusch teatas, nagu harilisult itta, enne algamist tuleva muusikatüüfi nime ja, lisas juurde: „Muusikaline nali!“

Suurtsugu fumajad, terve tuninglit perelond, pääle Kroonprints, tegi wad suured filmid ja ei suutnud eemeste fumidawale tulewate hääletele täbendust anda, tuli tuningas häälitsejalt rõõmuga hüüdis: „Luhat ja tuline, need on ju Gundlingi sead!“

Ei Friedrich Wilhelm tubala kollegiumis ette tulnud nöfja oma perefonnas jutustanud oli, siis fumisiwad töötasvata pönerw ſega. Koer komponist oli oma tülis veel palju ſelgemine ja loomulikumalt harjastlindude häält járele teha osanud. Kõik see rõõsimine, fumumine ja piissumine mõjus siis ta nii, et fumjad otje naerukampide täes liisufi wad, ta tuningas.

Ta lutsus tüti lõpul kapellmeistri oma juurde, ovaldas tässe felle uue oopuse üle rahuolemist ja tüsik, kas Papusch seda ise komponeerinud, mille pääle see tõepõhjal seisva wästuse andis.

Friedrich Wilhelm nifutas araulisult pääd ja andis oma usaldusmehele, kindral Grubbowile täsu, komponistile ilus otsi eesi fumime taalrit maisto.

Wanal kapellmeistril oli muidugi teada nooremehet önne üle hea meel, komponist ise aga oli üliõnnelis.

„Waadake nüüd, kapellmeistri herra,“ joostas ta, „minu waimuanded toowad ometi midagi fisse.“

„Aga itta veel alles wähe, mu poeg,“ lousus Papusch. „Ranna felle eest hoolet, et iga felle summa

saad, siis pole mul felle wästu midagi ütelba, et Leenitese naeseks wötab.“ — — — — —

Kroonprints Friedrich läis neil kontsertidel ainult harwa, ja siisgi ainult sunnitult. Sääl ette kandawad tüdid ei olnud tema maitse järele. Oma muusikaõpetaja Quanzi läbi, kes Grundmanni tüssi päälit fumulanud ja Papusch'i wästane oli, luulis ta felle uue oopuse olelemas olemist.

Quanz oli niisuguse püha muusika hääbitamise üle wäga pahane ja Friedrich lubas parajal ajal Papusch'i wähe fruuwida.

See paras aeg pidi varsti tulema. Ühel päewal nägi Friedrich afnast, luda wana Papusch üle lossi ees olewa platj ſammus. Ta lastis kapellmeistri adjutandi läbi sohe oma juurde lutsuda.

„Noh, mu armas kapellmeister,“ algas ta, „olen fuminud, et Teit ilus muusika tüff „seafonsteri“ olla. Tabalassin seda ford ta fumida.“

„Ob, tuninglit förgus —“ logeles Papusch.

„Täna õhtu on minu juures juurem feltäfond loos. Mandse ta täna ette.“

„Ob, tuninglit förgus, see pole midagi wäärt, päälegi nii asjatundjate lõrwade jaoks.“

„Aga muulle on teatatud, et see wäga ilus olla. Nönda siis tulge oma meestega finna. Jätsenägemisen.“

Kroonprints nifutas sõbrahilult pääd, Papusch lumardas ja ſammus wälja. Ei olnud sahtlust, ei Kroonprints teda narrida tahtis.

„Mis nüüd?“ hoigas ta nõuutult.